

Kam smerujú moje skutky?

V tomto pôstnom období sa zamýšľame nad kvalitou nášho života a skúmame aké sú naše skutky, lebo podľa ovocia poznať strom. Doteraz sme si povedali, že podľa Božieho hodnotenia dobrý a záslužný skutok je len vtedy ak sa vykonáva v zhode s Božou vôľou, ak zapadá takto do systému lásky a dobra. Potom sme si povedali, že je potrebné, aby naše skutky boli konané na spôsob Božích detí, v stave milosti Božej posväcujúcej. Veď len to, čo je sväté a posvätené môže prísť do Neba.

Ďalšiu podmienku dobrých skutkov vyjadruje filozofická zásada: „Quodquod agitur propter finem aliquem agitur. – Všetko, čo sa koná, koná sa pre nejaký cieľ.“ Inými slovami povedané nič nerobíme bezcieľne. Na každý svoj čin píšeme nejakú adresu. Každý niekam posielame. A je veľmi dôležité kam.

Veľmi často, ba najčastejšie píšeme na naše skutky spiatočnú adresu. Podobne ako istý dedko, ktorý žil vo veľkom osamotení, a preto, že aj on sa chcel potešiť vianočnými pozdravmi, napísal si ich niekoľko a poslal si poštou naspäť domov. Možno sa usmievame, ale zamyslime sa, či sa mu nepodobáme, keď pracujeme len preto, aby sme pre seba veľa zarobili a mali sa dobre, keď sa usilujeme len o to, aby sme získali ľudský obdiv a ľudskú chválu, keď vynakladáme čas i energiu len preto, aby sme si udržali priazeň niekoho, s kým nám je dobre...?

Ale je aj veľa iných adries, ktoré píšeme na svoje skutky, hoci iba jedna adresa je správna, iba jedno zacielenie – to, ktoré po svätom apoštolovi Pavlovi opakoval sebe a svojim duchovným synom svätý Ignác z Loyoly: „Omnia ad maiorem Dei gloriam. – Všetko na väčšiu česť a slávu Božiu.“

Ani my, ani naši blížni nie sú konečnými a pravými adresátmi našich služieb, darov a činností, ktoré im poskytujeme. Ľudia môžu byť len poštármi, len sprostredkovateľmi, cez ktorých majú ísť naše skutky k Bohu: „Čokoľvek ste jednému z týchto najmenších urobili, mne ste urobili.“

Možno boli a sú v našom živote chvíle, keď sme svedkami mimoriadnej Božej lásky alebo nadšenia pre Boha, kedy z úprímného srdca hovoríme: „Bože, všetko moje je tvoje, celý sa Ti odovzdávam, celý som Tvoj!“ Sú to zaiste veľmi cenné momenty, ale aká škoda, ak sú len občasné a zriedkavé, a ak čoskoro po nich konáme svoje dobré skutky s iným, niekedy priamo opačným zameraním.

Šoféri veľmi dobre vedia – poznamenávajú autori pokoncilovej duchovnej obnovy – že pri vedení auta sa nedá volant meravo a pevne držať v jednej polohe. Treba ho po vybočení, po zákrutách a obchádzkach znova vracat' do správneho smeru na ceste po ktorej vedieme auto. A nie je tomu inak ani na našich duchovných cestách. Ráno síce vyštartujeme do nového dňa a začíname ho usporiadane, pekne modlitbou: „Ďakujem Ti, Bože, že si ma stvoril a kresťanom učinil...“ a potom dodávame podľa dobrých tradičných modlitieb: „Daj, aby boli všetky

skutky, čo budem robiť, podľa Tvojej svätej vôle, na väčšiu česť a slávu Tvoju...“

Áno, všetky by mali byť na jeho väčšiu česť a slávu, nie iba niektoré. Všetky ako aj celý náš život by mali byť zamerané smerom k Bohu. Žiaľbohu, veľa ráz za deň nám prichodí pre vplyv našich slabostí, najmä kvôli „vrodenej“ pýche a sebecktu, otočiť volant späť do správneho smeru, aby sme opravili úmysel nášho skutku a zamerali ho znova k Bohu. Židia v Starom zákone kvôli tomu viackrát denne recitovali žalmy a obracali svoju myseľ i srdce smerom k Bohu a rovnako dávni i moderní svätí sa často cez deň zastavovali a krátko pomodlili k Bohu a radia to i nám...

Význam správneho zacielenia skutku, ktorý konáme podľa Božej vôle a v stave milosti, je najprv v tom, že ním vzdáme Bohu patričnú úctu a potom aj v tom, že ho tým vkladáme do Jeho rúk v dôvere, že sa stane súčasťou nášho pokladu uloženého v Nebi, kde zlodeji nekradnú a moľ a hrdza nekazia.

Vieme ale aj to, ako dlho nám trvá, kým pochopíme, v čom je Božia vôľa, čo podľa Božieho priania máme konať, koľko sebazáporov nám treba urobiť, aby sme nestratili milosť posväcujúcu, ktorá nás spája s Ježišom Kristom, koľko námahy musíme vynaložiť, aby sme pre svoj plánovaný skutok našli vhodné okolnosti a zaobstarali si potrebné prostriedky, a koľko odvahy musíme nadobudnúť, aby sme konečne začali a koľko trpezlivosti, aby sme potom aj pokračovali a dokončili... A tu jedno stretnutie, a to častokrát len v mysli, stretnutie s niekým, o kom sa domnievame, že nás uzná, pochváli alebo inak odmení, a už je po Božej odmene a my začíname písať do knihy života nuly, ktoré znamenajú presne to, čo povedal náš Pán slovami: „Iam recipisti mercedem tuam – Už si dostal svoju odmenu.“ A to je škoda.

A napokon povedzme i to, že nesprávne zacielenie našich skutkov ohrozuje aj ich množstvo – kvantitu a robí nás tak málo osožnými. Ak robíme skutky pred ľuďmi, keď sa niekto z nich na nás díva, keď nás chápe, uznáva a chváli, vtedy naša plodnosť zákonite klesá. Rozhodne nie je taká, ako keď konáme kvôli Bohu, ktorý je všade, vidí aj v skrytosti a bohato odmieňa všetko, čo je dobré. Navyše čítame v Evanjeliu, že Boh si praje, aby sme prinášali hojne ovocia, vtedy je s nami spokojní, ak robíme koľko sme len schopní dobrého urobiť.

Nezabúdajme teda už ráno pri modlitbe nasmerovať naše skutky smerom k Bohu, cez deň sa zastavme, skontrolujme, k Bohu sa obráťme a večer všetko dobré Bohu odovzdajme, aby sme odmenu za to, čo sme dobré urobili u Neho v Nebi raz našli...

Mário Orbán

**Je tu čas tretej hodiny:
umiera Kristus nevinný.
Prosme v tej chvíli posvätnéj,
nech spása aj nám zasvitne.**

**Hľa, zločincovo priznanie
Kristovu milosť dostane;
aj nám skrúšeným, v ľútosti,
Pán Ježiš hriechy odpustí.**

**Smrť hynie, premáha ju kríž,
svit sa k nám po tmách priblížil
strach, ktorý ničil vinníka,
pred žiarou spásy uniká.**

**Vzývajte Syna Božieho,
Otca i Duchu Svätého;
jediný Bože v Trojici,
ty mocný, chráň nás
prosiacich.**

Amen.

Tento pojem používajú religionisti, keď chcú vyjadriť, že človek je prirodzene náboženský tvor. Okrem toho, že ľudská bytosť je Homo sapiens - schopná rozumne myslieť, a Homo faber - schopná tvoriť a budovať. K orientácii človeka patrí aj to, že je schopný rozpoznávať uprostred profánneho sveta posvätný čas a posvätný priestor. Znamená to, že je schopný náboženskej skúsenosti - vie uchopiť aj duchovný, nemateriálny rozmer sveta nášho života.

Zatiaľ čo k rozumnej a tvorivej stránke človeka sa bez problémov hlásime, na náboženský rozmer často zabúdame, spovrchňujeme ho a vytesňujeme niekam do roviny implicitných zážitkov. Všimnime si, že keď robíme prieskum o tom, koľko veriacich ľudí žije na Slovensku, tak sa pýtame na vieru v existenciu Boha - akoby už to stačilo, aby bol človek veriaci, hoci výsledné vysoké čísla ukazujú, že človek prirodzene túži po niečom vyššom. Skúsme si predstaviť, ako by vyzerali výsledky, ak by sme otázku položili adresnejšie. Napríklad: „Dôveruješ Bohu, v ktorého veríš?“ Dôvera je predsa v náboženstve synonymom viery. Hlboko je táto dôvera vyjadrená v Martiných slovách adresovaných Ježišovi v nedeľnom evanjeliu:

„Ale aj teraz viem, že o čokoľvek poprosíš Boha, Boh ti to dá!“ (Jn 11, 22). Jej viera je najmä dôverou v Boha, nielen suchým konštatovaním, že existuje aj voľačo vyššie.

Význam týchto slov posilňujú okolnosti, za ktorých boli vyslovené. Marte zomrel brat, ktorý už štyri dni leží v hrobe. Napriek tomu nepochybuje o Božej добрôte, ale naplno dôveruje jeho vôli, ktorú vedome hľadá, prijíma ju a necháva pôsobiť.

K prirodzenosti náboženského človeka teda nepatrí iba akési hmlisté tušenie o Božej existencii, ale i vedomá dôvera v Božiu vôľu, explicitne prejavená tak v zlomových okamihoch, ako aj v každodennom živote.

JAROSLAV IVANČO

Myšlienka

„V pôste iba objavujem svojho nepriateľa. Dobrým jedlom a nápojom môžem všeličo potlačiť. No hlboko v srdci mi leží neradostná prázdnota a nemôže sa dostať von. V pôste sa stretám so sebou samým, s nepriateľmi mojej duše, s tým, čo ma vnútorne spúta.“

ANSELM GRUN

Marec 2008

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby sa chápala dôležitosť odpúšťania a zmierenia medzi osobami a národmi a aby Cirkev svojím svedectvom šíriła Kristovu lásku, zdroj novej ľudskosti.

Misijný: Aby kresťania, ktorí sú rôznymi spôsobmi prenasledovaní na mnohých miestach sveta kvôli evanjeliu, mohli pokračovať, posilnení Duchom Svätým, v odvážnom a otvorenom svedectve o Božom Slove.

Úmysel KBS: Aby sme si pokáním, sebazapieraním, dobrosrdečnosťou a pôstom upevňovali vôľu konať dobré skutky.

1. Neklad veľký dôraz na to, kto je s tebou alebo proti tebe; ale o to sa usiluj a staraj, aby vo všetkom, čo konáš, bol s tebou Boh.
2. Maj dobré svedomie a Boh ťa ochráni.
3. Lebo koho chráni Boh, tomu neuškodí nijaká ľudská zloba.
4. Ak vieš mlčať a trpieť, bezpochyby pocítiš pomoc Pánovu.
5. On vie, kedy a ako ťa má oslobodiť, preto sa vždy spoľahni naňho.
6. Božou vecou je pomáhať ti a vyslobodzovať ťa zo všetkej bezradnosti.
7. Často je dobre, ak iní poznajú naše chyby a káravo nám ich vyčítajú; aspoň máme príležitosť prehľbiť svoju pokoru.
8. Keď sa človek pre svoje previnenia pokoruje, ľahko vie uzmierniť iných a upokojiť tých, čo sa na neho hnevajú.
9. Boh chráni a vyslobodzuje pokorného, miluje a teší ho. Obľubuje si pokorného, dáva mu veľkú milosť a z pokorení ho znova dvíha k sláve.
10. Pokornému odhaľuje svoje tajomstvá; priateľsky ho volá a púta k sebe.
11. Pokorný, i keď sa mu dostane zahanbenia, uchová si svoj pokoj, lebo sa spolieha na Boha a nie na svet.
12. Nenamýšľaj si, že si o niečo pokročil v dobrom, ak sa nepovažuješ za najmenšieho zo všetkých.

Tonkáš Kempenský „Onasledovaní Kristu“

Sväté omše v týždni po 5. pôstnej nedeľi

11.III. utorok

18.00 +Jozef Kulifaj

12.III. streda

18.00 + Ferdinand Granec, manž. Viktória a syn Anton

14.III. piatok

18.00 +Michal Hábel, manž. Terézia a dc. Mária

15.III. sobota

18.00 +František Šimna SDB

(Svätá omša je zo Slávnosti sv. Jozefa)

Upratovanie kostola č.d. 254 – 284

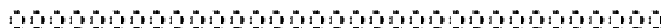
16. III. Nedeľa utrpnia Pána – Kvetná nedeľa

8.00 + Jozef Tibenský

9.15 + Štefan a Mária Bublaví

Liturgický kalendár

10.III. pondelok	sv. Makarius, biskup
11.II. utorok	sv. Konštantín, kráľ
12.III. streda	sv. Teofán, mních
13.III. štvrtok	sv. Patrícia a Modesta, mučenice
14.III. piatok	sv. Matilda, sv. Lazár, biskup
15.III. sobota	sv. Jozef, ženích Panny Márie - slávnosť

**„Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať
Božími synmi.“**

(Mt 5,9).

Pokoj

Ježiš si želá, aby všetci, ktorí prijali evanjelium, boli nositeľmi pokoja. Svet v každej dobe potrebuje pokoj. Nielen pokoj od zbraní, ale pokoj medzi ľuďmi vo všetkých vzájomných vzťahoch. Budovaniu pokoja napomáha aj naša reč. Na prvom mieste po obsahovej stránke. To, čo človek rozpráva môže byť prínosom pre pokoj, alebo napomáha šíreniu nepokoja.

Dôležitý je aj spôsob ako komunikujeme. Nie všetky naše rozhovory prebiehajú navonok bez problémov. Prvým nepriateľom pokojného dialógu je hnev. Kto sa hnevá, stráca kontrolu nad sebou samým. Ak sa hnev premení na zúrivosť, krik, hrešenie, tak naša reč sa stáva zbraňou, ktorá prináša „vojnu“. V osobnej spiritualite sa venujme tomu, aby sme mohli všetky rozhovory s ľuďmi zvládnuť na primeranej pokojnej úrovni. Je to ochota učiť sa ovládať seba a svoju vnútornú agresivitu. My sa nemôžeme vyhnúť ľuďom, ktorí nám spôsobia komunikačné napätie. Je však našou povinnosťou, aby sme ich útoky zvládali s pokojom, tak v srdciach ako aj na jazyku. Pokoj nám pomôže nezvrhnúť sa na primitívnu úroveň nadávok, osočovaní, invektív, kričania, alebo jačania. Kto má pravdu, nemusí revať. Je naozaj hrozné, keď niekoho reč je „ošperkovaná“ všetkými možnými vulgarizmami.

Naša pokojná pozícia pri rozhovoroch sa prejavuje aj po fonetickej stránke. Aj zvuk lieči. Kto rozpráva rozvážne, plynule, skôr pomalšie ako rýchlo, kto má prirodzené zafarbenie hlasu, kto v pokoji vyslovuje jednotlivé hlásky, slová a celé vety, koho hlas má vhodnú zvukovú intenzitu, jeho reč pôsobí upokojujúco. Ak niekto s nami hovorí so zvýšeným hlasom, nepresne artikuluje, dobre mu nerozumieme, tak nám spôsobuje nepokoj a strácame radosť z rozhovoru.

Nie je vôbec na škodu komunikácie, keď v rozhovore využívame aj chvíľky ticha. Niekoľko sekundové zamyslenie nám môže pomôcť objaviť v sebe nové myšlienky, zmeniť stratégiu rozhovoru, upokojiť komunikáciu, a „osviežený“ pokračovať ďalej

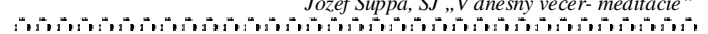
Marián Šuráb

**„Dávajte si teda veľký pozor, ako máte žiť: nie ako
nemúdri, ale ako múdri... pochopte, čo je Pánova
vôľa.“ (Ef 5 15, 17)**

Pane,
zošli mi svoje svetlo, svetlo svojho Ducha,
vlož ho do mojej mysle i do môjho srdca a uč ma
rozumieť povolaniu, ktorým si nás všetkých obdaroval.
Uvedomím si v tejto chvíli,
že stojím pred svojim Stvoriteľom.
On sa na mňa pozerá
a ja som rád, že mám teraz túto chvíľu ticha,
že mám teraz čas,
aby som bol jednoducho s ním...
Vytvorím si vo svojom srdci
priestor opravdivej túžby,
chcem nechať dnes hovoriť
do môjho života svojho Pána.
Nechám na seba v túto chvíľu pôsobiť
Božie slovo, ktoré hovorí: „Veľmi vás všetkých prosím,
bratia a sestry, žite dôstojne podľa povolania, ktorým vás
Boh povolal.“
Pokúsím sa zachytiť, čo vo mne tieto slová hovoria.
V duchu si ich zopakujem:
„Veľmi vás prosím, bratia a sestry, žite dôstojne podľa
povolania, akým vás Boh povolal.“
Pane,
aj táto chvíľa, ktorú prežívam, je chvíľou,
ktorou ma voláš a dávaš mi rozumieť, že môj život
môžem pravdivo žiť, len ak prijmem tvoje povolanie, ak
budem naň denne odpovedať.
Ty, Pane, ku mne hovoríš denne. Musím sa ti priznať k
tomu, o čom ty vlastne dobre vieš:
Chcem sa ti ospravedlniť a odprosiť ťa,
nie vždy máš vo mne
pozorného poslucháča,
nie vždy som vnímavý na tvoje vnuknutia.
Ty vieš,
ako som si neraz zatvrdzoval srdce pred твоjim slovom,
pred твоjim volaním, ako som ťa nechcel počuť
a ty si ma predsa neprestal milovať
a neprestal si ma volať.
To je to, čo ma napĺňa radosťou i v tejto chvíli.
Chcem ti úprimne a zo srdca povedať:
„ďakujem ti.“
Prosím, Pane, i v dnešný večer:
neprestávaj ku mne hovoriť,
nezriekaj sa ma, Pane,
aj keď ti niekedy neodpoviem,
lebo ty jediný máš slová večného života.

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

BOZK NA ROZLÚČKU Naše stretnutie sa pomaly blížilo k záveru. Vtipy, historky, humorné situácie – to všetko bolo ešte v plnom prúde. Ujo Ferko sedel ticho a počúval ostatných. Zrazu ho Timotej vyzval:

„Ferko, povedz nám aj ty niečo. Spomínaš si na nejakú príhodu, keď si sa cítil v živote veľmi trápne?“ Ujo Ferko sa usmial a začal rozprávať.

Detstvo som prežil pri mori. Môj otec bol rybár a veľmi miloval more. Mal svoju vlastnú loďku. Život pri mori bol ťažký. Vždy, keď vyplával na more, bol tam tak dlho, kým nechtyl dosť rýb nielen pre našu rodinu, ale aj pre svojich rodičov a mladších súrodencov. Prial by som vám, aby ste sa stretli s mojím otcom. Bol to vysoký chlap, ktorý mal od ťahania sietí a boja s morom silné svaly. Keď ste sa k nemu priblížili, cítili ste oceán s jeho vôňou i pachom. Nosieval vždy svoj starý kabát, ktorý bol dobrý do každého počasia, a veľký klobúk. Aj keď mama otcovo oblečenie často prala, páchlo morom a rybami.

Keď bolo zlé počasie, otec ma vozieval do školy. Mal starý nákladniak, na ktorom prevážal úlovok. Auto bolo asi staršie než on sám. Všetko v ňom hrkalo a škriepalo. Keď šlo, bolo ho počuť na široko-d'aleko a zostával za ním oblak dymu. Radšej som sa v ňom učupil, aby ma nebolo vidno, pretože sa mi zdalo, že sa na nás všetci pozerajú. Pri škole otec zastavil, nahol sa ku mne a na rozlúčku mi dal bozk. Mal som vtedy už dvanásť rokov, a tak mi to bolo trápne.

Dodnes si pamätám ten deň, keď som sa rozhodol, že som už veľký na to, aby ma otec pri lúčení pobozkal. Keď sme prišli ku škole a otec zastavil a nahol sa ku mne, povedal som mu: „Nie, otec. Už som veľký na to, aby si mi dával bozk na rozlúčku a aby si ma vôbec bozkával.“ Prekvapene sa na mňa chvíľu pozeral. Potom mu začali tiecť po tvári slzy. Nikdy som ho dovedy plakať nevidel. Otočil sa a pozeral von oknom. „Máš pravdu“, povedal, „si už veľký chlapec. Už ťa viac nebudem bozkávať.“

Aj v očiach uja Ferka sa objavili slzy, keď pokračoval: „O niekoľko dní neskôr otec vyplával na more a už sa nikdy nevrátil. Mnohí v ten deň radšej ani nešli na more, ale otec šiel. Mal veľkú rodinu, ktorú musel živiť. Jeho loďku našli o niekoľko dní na mori s roztrhanými sieťami. Chlapci, neviete si predstaviť, čo by som bol dal vtedy za to, keby ma otec mohol ešte raz pobozkať... keby som mohol cítiť jeho starú zvráskavenú tvár, vôňu mora z jeho šiat a jeho ruku na svojich pleciach. Ako veľmi som vtedy ľutoval, že som otcovi povedal, že som už veľký na to, aby mi dával bozk na rozlúčku. V tej chvíli som túžil byť pri svojom otcovi a povedať mu, ako veľmi ho mám rád.“

Často sa stáva, že zabúdame svojim najbližším povedať, akí sú pre nás vzácní. Ak ešte máte to šťastie, že je otec alebo mama pri vás, choďte za nimi a povedzte im, ako veľmi ich máte radi a ako si ich vážite. A ak môžete, objímte ich a pobozkajte.

Nepremeškajte príležitosť povedať niekomu, koho milujete, že ho máte radi, a že pre vás veľa znamená.

Pracujme, ako by sme mali žiť naveky, a žime, ako by sme mali zomrieť dnes.

— Don Bosco

Bł. Józef Bilczewski

20.marec

Na svojej ceste na Ukrajinu v roku 2001 blahorečil Svätý Otec spolu tridsať synov a dcér ukrajinského a poľského národa, ktorí životom podľa viery či hrdinskými skutkami v neľahkých časoch komunistického režimu vydali svedectvo o Kristovi. Jedným z nich bol Jozef Bilczewski. Tento poľský kňaz a neskorší arcibiskup síce nepoložil život za vieru, no strávil ho v neúnavnej pastierskej službe.

Jozef Bilczewski sa narodil 26. apríla 1860 vo Wilamowiciach v dnešnej Krakovskej diecéze. Ako dvadsaťštyriročný prijal z rúk kardinála Albína Dunajewského kňazskú vysviacku a o dva roky neskôr získal doktorát z teológie na viedenskej univerzite. Po doplnkových štúdiách v Paríži a v Ríme sa habilitoval na Jagelovskej univerzite v

Krakove a stal sa profesorom dogmatickej teológie vo Ľvove, kde určitý čas zastával aj miesto dekana teologickej fakulty a rektora univerzity. Ako pedagóg si získal priazeň kolegov aj študentov, ktorí oceňovali jeho intelekt a zároveň srdečnosť. Uznanie mu prejavovali aj významné osobnosti tých čias, medzi nimi rakúsky cisár František Jozef, ktorý Mons. Bilczewského predstavil vtedajšiemu pápežovi ako kandidáta na prázdny metropolitný stolec vo Ľvove, ktorý vtedy patrilo Poľsku. Lev XIII. prijal túto ponuku a roku 1900 vymenoval Jozefa Bilczewského za arcibiskupa latinského obradu. Medzi ľuďmi si vyslúžil povest' pastiera s dobrým srdcom otvoreným pre všetkých. Bol známy svojou chápatosťou, ľudskosťou, nábožnosťou, pracovitosťou a pastoračným úsilím, ktoré pramenili z jeho lásky k Bohu a k blížnemu.

Dvadsaťtri rokov nasadenia v pastoračnej službe v neľahkých časoch prvej svetovej vojny a vojny roku 1920 podlomili zdravie Mons. Bilczewského. Zomrel 20. marca 1923 v chýre svätosti. Na vlastnú žiadosť bol pochovaný na Janovskom cintoríne vo Ľvove, ktorý nazývali aj cintorínom chudobných, pretože chcel, aby jeho pozostatky ležali vedľa tých, ktorým bol otcom a ochrancom.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku